

BŁOTARZ (1) *sb m*

G pl bł(o)tárz(o)w.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Mażący błotem; przen: Obelżywie (w polemikach religijnych) o księdzu katolickim mażącym śliną przy obrzędzie chrztu: A przefto vćiekayćie co nadáley możećie/ od takowych Oleiarzow/ Błotharzow/ y Solarzow. KrowObr 84.

LZ